

บทที่ 1

วัยเด็กและช่วงต้นของชีวิต

พ.ศ.2360 - พ.ศ.2386

1

พระอับดุลลาฮาได้เล่าเรื่องชีวิตในวัยเด็กและวัยหนุ่มของพระบาฮาอุลลาห์ว่า

มารดาของพระผู้ทรงความงามอันอุดมพรประหลาดใจเป็นอย่างยิ่งกับพฤติกรรมบางประการของพระบาฮาอุลลาห์โดยได้เล่าไว้ว่า “เด็กคนนี้ไม่เคยร้องไห้ ซึ่งแตกต่างจากเด็กคนอื่นๆ ที่มักจะร้องไห้ หิว ร้องและไม่ยอมที่จะอยู่นิ่งเฉยในขณะที่อยู่ในวัยทารก”

2

พระผู้ทรงความงามอันอุดมพร เมื่ออายุได้ประมาณห้าหรือหกปีได้ฝัน ซึ่งพระองค์เมื่อตื่นขึ้นได้เล่าความฝันให้บิดาของพระองค์ฟังว่า ในความฝันพระองค์กำลังเดินอยู่ในสวนและทันใดนั้นบรรดาฝูงนกยักษ์ก็บินเข้ามาทำร้ายพระองค์จากทุกสารทิศ แต่ไม่สามารถทำอันตรายใดๆ แก่พระองค์ได้ และหลังจากนั้นพระองค์ก็ได้เสด็จลงไปว่ายน้ำอยู่ในทะเล และในขณะที่พระองค์กำลังว่ายน้ำอยู่นั้น นกที่บินอยู่ในอากาศและปลาที่ว่ายอยู่ในน้ำก็เข้ามารุมทำร้ายพระองค์แต่ก็ไม่สามารถทำอันตรายใดๆ แก่พระองค์ได้

หลังจากได้ฟังความฝันของพระบาฮาอุลลาห์ บิดาของพระองค์ก็ได้เรียกโหราจารย์ผู้มีชื่อเสียงมาทำนายความฝันของพระองค์ โดยโหราจารย์ทำนายความฝันของพระองค์ไว้ว่า “ความฝันนี้ชี้ให้เห็นว่าเด็กผู้นี้ต่อไปจะเป็นศาสดาของศาสนาที่ยิ่งใหญ่และเหล่าบรรดาผู้นำกับผู้ทรงความรู้ทั้งหลายทั่วโลกจะต่อต้านพระองค์ ซึ่งเหมือนกับนกและปลาที่ไม่สามารถทำอันตรายใดๆ ได้และจะมีชัยชนะเหนือทุกสิ่ง”

3

เมื่อพระบาฮาอุลลาห์อายุได้ 7 ปี ในขณะที่มารดาของพระองค์กำลังเฝ้ามองความสง่างามของพระบาฮาอุลลาห์ในขณะที่พระองค์กำลังดำเนินไปมา แล้วกล่าวขึ้นว่า “เขาดูเหมือนว่าจะตัวเตี้ย” แต่บิดาของพระบาฮาอุลลาห์ตอบว่า “นั่นมิใช่สิ่งสำคัญ ท่านมิได้คำนึงความสามารถของเขาหรือ ช่วงเป็นเด็กเฉลียวฉลาดและรอบรู้ เขาเปรียบเสมือนดังเปลวเพลิง ถึงแม้ว่าเขาจะอยู่ในวัยเด็กแต่เขาได้บรรลุสู่การมีวุฒิภาวะ

เมื่อใดก็ตามที่มีการถกเถียงกันถึงปัญหาที่ยากและดูเหมือนจะไม่มีใครแก้ปัญหานั้นได้ พระผู้ทรง
ความงามอันอุดมพรถึงแม้ว่าจะอยู่ในวัยเยาว์มักจะเป็นผู้ให้คำตอบนั้น

8

ก่อนการประกาศศาสนาของพระบ็อบในปี ค.ศ.1844 พระบาทฮาลูลลาห์ทรงพำนักอยู่ที่เมืองเตหะราน
แต่ระหว่างช่วงเดือนในฤดูร้อน พระองค์มักจะพำนักอยู่ที่เมิร์จมาฮาลิล ในเมืองชิมราน และในบางครั้ง
พระองค์อาจเสด็จไปที่ทากูร์ในเมืองนูร์ ในปีหนึ่งพระองค์ใช้เวลาในช่วงฤดูร้อนพักอยู่ที่เมิร์จมาฮาลิล ใน
สวนที่เรียกว่า สวนของฮาจีบาเคอร์ พระองค์ประทับอยู่ที่อาคาร 3 ชั้นที่สามารถมองข้ามไปเห็นทะเลสาบ
เล็ก ๆ และในบริเวณตรงกลางจะเป็นลานหินกว้างที่รายล้อมไปด้วยต้นไม้ และในหลายๆ ครั้งก็มักจะทำการ
ปักเต็นท์ลงตรงกลางของลานหินนี้ ซึ่งจะมีเพื่อนๆ มาชุมนุมกันในส่วนเล็ก ๆ บริเวณรอบๆ

พระผู้ทรงความงามอันอุดมพรมักจะพุดถึงสถานที่แห่งนี้อยู่เสมอ

(สารของพระอับดุลบาฮาถึงบาเซย์อีม่าฮีมม์ 16 ดิลล์ฮิจจาห์, AH 1337)

II

ประสบการณ์ในฐานะชาวบาบีและการถูกเนรเทศจากอิหร่าน

พ.ศ. 2387-2399

9

ทันทีหลังจากการประกาศศาสนาของพระบ็อบ พระผู้ทรงความงามอันอุดมพรตัดสินใจที่จะมอบสาร
ของพระบ็อบไปยังประชาชนของเมืองมาเซนดาร์น ผู้นำศาสนาในจังหวัดนั้นได้ส่งลูกศิษย์ที่ฉลาดที่สุดสอง
คนซึ่งเป็นลูกเขยของเขาไปยังเมืองดักกาลาเพื่อไปหาพระบาทฮาลูลลาห์และทำทายคำสอนของพระองค์
ภายหลังจากได้ฟังอรรถาธิบายของพระบาทฮาลูลลาห์ในการพบครั้งแรก พวกเขาถึงต้องตกตะลึงในตัวของ
พระบาทฮาลูลลาห์และจำนนอย่างถ่อมตนในการรับใช้พระบาทฮาลูลลาห์และไม่กลับไปหาอาจารย์ของพวกเขา
อีก ชาวในการแปรพรคของพวกเขาได้แพร่ไปอย่างรวดเร็วทั่วทั้งจังหวัด ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้บุคคลอื่นๆ อีก
เป็นจำนวนมากมายอมรับในศาสนาของพระบ็อบ (นาบิลอีอาซัม หน้า 79)

2

ในเมืองบาดาชท์ สาวกจำนวน 81 คน ซึ่งเดินทางมาร่วมปฎายระชุมกันและเป็นแขกของพระบาฮา อุลลาห์ ตั้งแต่วันที่พวกเขาเดินทางมาถึงจนกระทั่งถึงวันที่พวกเขาเดินทางกลับ ไม่มีผู้ใดได้รับอนุญาตให้ออกค่าใช้จ่ายหรือทรัพย์สินส่วนตัวใดๆ เลย (นาบิลอีอาซั่ม, หน้า 211)

ในคืนหนึ่งในเมืองอามูล ในระหว่างที่พระบาฮาอูลลาห์อยู่ระหว่างการเดินทางเพื่อไปเยี่ยมชาวบาบีที่ถูกรุมทำร้ายที่เมืองเซย์ค์ทาบาร์ซี ซึ่งมีเพื่อนของพระองค์เดินทางร่วมไปด้วยอันได้แก่ มุลลาห์ บาคีร์อี ทาบรีซี, ฮาจี มีซา จานี ของ คาซั่ม และมีชಾಯายาร์ น้องชายต่างมารดาของพระองค์ คณะของพระองค์ได้ถูกจับและถูกควบคุมตัวโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐบาล เหล่าบรรดานักบวชต่างพากันโห่ร้องให้เอาพระองค์และบรรดาผู้ติดตามไปฆ่าเสีย จนทำให้ผู้รักษาการในตำแหน่งเจ้าเมืองรู้สึกละอายและสั่งให้นำตัวทั้งหมดไปทรมานและนำตัวไปขังไว้รอจนกว่าเจ้าเมืองจะกลับมา ในขณะที่เองพระบาฮาอูลลาห์กล่าวขึ้นว่า “พวกเขาเป็นเพียงผู้ติดตามเราและพวกเขาไม่มีความผิดให้ลงโทษเราแทนพวกเขาเถิด” พระผู้ทรงความงามอันอุดมพรถูกทรมานอย่างสาหัสจนเท้าทั้งสองข้างเต็มไปด้วยเลือด (นาบิลอีอาซั่ม, หน้า 265-8)

วันหนึ่งในเมืองเตหะราน นายกรัฐมนตรี นายมิซา ตาคีคาน ถามพระบาฮาอูลลาห์ถึงความหมายของประโยคที่กล่าวไว้ว่า “ไม่มีสิ่งที่เบียดและสิ่งที่แห้งที่ไม่ได้รับการเปิดเผยในพระคัมภีร์ (อ้างถึงอัลกุรอาน : 6.59) ซึ่งพระบาฮาอูลลาห์ตอบไปว่า “นี้หมายความว่าทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในพระคัมภีร์อัลกุรอาน” ฯพณฯ ท่านจึงถามต่อว่า.....

พระผู้ทรงความงามอันอุดมพรได้ทรงเล่าให้ฟังว่า “วันหนึ่ง อามีนีซั่มได้แสดงความปรารถนาที่จะมาเยี่ยมพวกเรา และในระหว่างการพบปะกันอามีนีซั่มได้กล่าวขึ้นอย่างสุภาพว่า ข้าพเจ้าตระหนักดีว่าถ้าไม่ใช่ความช่วยเหลือที่ท่านมอบให้กับมุลลาฮุลเซนและบรรดาสาวก (ของพระบ็อบ) ระหว่างการเข้าล้อมป้อมซัคทาบาร์ซี พวกเขาจะไม่สามารถต้านทานกำลังของรัฐบาลได้นานถึง 7 เดือน อย่างไรก็ตามพวกเราไม่เข้าใจเหตุผลถึงการมีส่วนร่วมของท่านได้ และเป็นที่น่าเสียดายเป็นอย่างยิ่งที่พระเจ้าซาร์และประเทศชาติไม่ได้รับความเมตตาจากท่าน ข้าพเจ้าเพิ่งนึกได้ว่าพระเจ้าซาร์ได้เสด็จไปยังเมืองอิสฟาฮาน จะเป็นการดีถ้าท่าน

สามารถเดินทางไปยังพระสถูปศักดิ์สิทธิ์ที่เมืองการบิลลาและเมืองนาจาฟ เมื่อพระเจ้าซาร์เสด็จกลับมา เป็นเจตนาของข้าพเจ้าที่จะให้ตำแหน่งรัฐมนตรีให้แก่ท่าน

พระผู้ทรงความงามอันอุดมพรได้ปฏิเสธการมอบตำแหน่งในรัฐบาลอย่างสุภาพ แต่อย่างไรก็ตามก็ได้ปฏิบัติตามคำแนะนำ โดยภายหลังจากนั้นไม่กี่วันพระองค์ได้ออกเดินทางไปยังเมืองการบิลลา(นาบิลอ้ออาซัม, หน้า 434)

เชค ฮาซัน อี ซูนูซี หนึ่งในบรรดาสาวกของพระบ็อบในยุคต้นๆ ได้ย้ายที่พำนักไปยังเมืองการบิลลาทันทีหลังจากที่พระบ็อบได้กล่าวกับพวกเขาว่า “ขอให้เดินทางไปยังเมืองการบิลลาและพำนักอยู่ที่นั่นจนกว่าท่านจะได้เห็นผู้ทรงความงามสูงสุดเช่นผู้มาตามพันธสัญญาด้วยตาของตนเอง และบัดนั้นขอให้ท่านได้กล่าวถึงเราและมอบความรักอันอุทิศของเราแก่เขา”

ในเมืองการบิลลา เชค ฮาซันดำรงชีพด้วยการเป็นเสมียนรับจดบันทึก วันหนึ่ง (วันที่ 5 ตุลาคม พ.ศ.2394) ในขณะที่เขาเดินผ่านสุสานของอิหม่านุสเซนทางริ้วด้านใน เขามองเห็นพระผู้ทรงความงามอันอุดมพรเป็นครั้งแรก พระบาฮาอุลลาห์หันมาทางเขาด้วยความเมตตาและจับมือของเขาแล้วกล่าวขึ้นด้วยเสียงที่ไพเราะอันเปี่ยมไปด้วยอำนาจว่า: “วันนี้เป็นวันที่แท้จริงที่เราตั้งใจจะทำให้ท่านเป็นที่รู้ทั่วเมืองการบิลลาว่าท่านเป็นชาวบาบิ “พระบาฮาอุลลาห์ได้ทรงสนทนากับเชค ฮัสซันในระหว่างที่กำลังเดินไปตามถนนในตลาด จนกระทั่งพระองค์ได้ทรงกล่าวขึ้นว่า “ขอความสวัสดีจงมีแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าที่ท่านได้พำนักอยู่ที่เมืองการบิลลาและได้เห็นความงามของอิหม่านุสเซนผู้มาตามพันธสัญญาด้วยตาของตนเอง”

ด้วยความรู้สึกประหลาดใจเป็นอย่างยิ่งเมื่อเขาได้ระลึกถึงสัญญาที่เขาได้ให้ไว้กับพระบ็อบ ซึ่งเขามีความปลื้มปิติเป็นอันมากจนไม่สามารถระงับความรู้สึกไว้ได้ (นาบิลอ้ออาซัม หน้า 24-5)

15

นายฮิเยียคานุม ลูกสาวของพระบาฮาอุลลาห์ ได้เล่าถึงเหตุการณ์ในวันหนึ่งในขณะที่เธออายุได้ 6 ปี

ในขณะนั้นพวกเราอยู่ที่บ้านที่อยู่ในเขตชนบทและพระบาฮาอุลลาห์ไม่ได้อยู่บ้าน เป็นช่วงเวลาที่มีการลอบปลงพระชนม์พระเจ้าซาร์โดยเยาวยชนชาวบาบิที่ครั้งดีครั้งร้าย ทันใดนั้นผู้รับใช้คนหนึ่งเข้าไปหาแม่ของเราด้วยความรีบร้อนและเศร้าโศกเสียใจเป็นอย่างมากและร้องออกมาว่า “พระผู้เป็นนาย พระผู้เป็นนาย! ถูกจับตัวไปแล้ว ข้าพเจ้าได้เห็นพระองค์ พระองค์ต้องดำเนินด้วยเท้าเปล่าเป็นระยะทางหลายไมล์

และเท้าของพระองค์ก็เต็มไปด้วยเลือด พวกเขาเขียนตีพระองค์เสื้อผ้าของพระองค์ขาดวินและมีตรวนล่ามอยู่รอบคอของพระองค์

หน้าของมารดาของข้าพเจ้าได้ซีดลงเป็นลำดับ พวกเราที่เป็นเด็กตกใจกลัวเป็นอย่างมากและร้องไห้ด้วยความขมขื่น (นาบิลอีอาซิม หน้า 24-5)

16

ในขณะที่พระผู้ทรงความงามอันอุดมพรกำลังถูกนำตัวจากซาร์กานดีห์ในเมืองชิมรัน (บริเวณที่พักตากอากาศฤดูร้อนทางตอนเหนือของเมืองเตหะราน) ไปยังคุกมืดในเมืองซีฮาร์ซาล พระองค์ทรงตกเป็นเป้าของการเยาะเย้ยและการสบประมาทและถูกขว้างปาด้วยหิน ไม้ หรืออะไรก็ตามที่บรรดาฝูงชนที่ชุมนุมอยู่สองฟากของถนนสามารถจะคว้าหาได้ ในท่ามกลางฝูงชนเหล่านี้มีหญิงชราคนหนึ่งถือก้อนหินอยู่ในมือแต่ไม่สามารถที่จะแหวกฝูงชนเข้าไปได้ เพื่อไม่ให้หญิงชราผู้นั้นเสียใจเพราะเธอเชื่อว่าการทำร้ายร่างกายพระบาฮาอุลลาห์จะเป็นบุญกุศลอย่างยิ่ง พระองค์ได้ขอร้องทหารที่นำขบวนให้อนุญาตหญิงชราได้ทำตามความต้องการของเธอ (นาบิลอีอาซิม หน้า 444-5)

17

ในศาสน์ฉบับหนึ่งของพระบาฮาอุลลาห์ พระอับดุลบาฮาเล่าเหตุการณ์ในศาสน์ดังกล่าวโดยสรุปไว้ว่า

เมื่อพระผู้ทรงความงามอันบรมโบราณได้เดินทางไปยังกรุงแบกแดดเป็นครั้งแรกในปี พ.ศ. 2394 เยาวชนคนหนึ่งมีชื่อว่า อับดุล วาฮับ ซึ่งเป็นชาวนาบีที่มีความมั่นคงในศาสนาคนหนึ่งได้พบกับพระบาฮาอุลลาห์ เขาวิงวอนพระบาฮาอุลลาห์ให้ชี้ทางแก่พ่อของเขาผู้ชื่อว่า อับดุล มาจิต ซึ่งทันทีที่พ่อของเขาได้พบกับพระบาฮาอุลลาห์ก็กลายเป็นผู้ที่เชื่อในพระองค์ในทันที

เมื่อถึงเวลาที่พระบาฮาอุลลาห์ต้องเดินทางกลับไปยังเมืองเตหะราน อับดุล วาฮับ ต้องการที่จะเดินทางร่วมไปกับพระบาฮาอุลลาห์ด้วย แต่พระบาฮาอุลลาห์ให้คำแนะนำแก่เขาว่า “เนื่องจากท่านเป็นลูกเพียงคนเดียว ท่านต้องอยู่กับพ่อของท่าน ซึ่งสิ่งนี้เปรียบได้กับท่านได้เดินทางร่วมไปกับเรา”

ไม่นานหลังจากที่พระบาฮาอุลลาห์เดินทางไปยังเมืองเตหะราน อับดุล วาฮับ ก็อยู่ในอาการที่เศร้าสร้อยและกระวนกระวาย พ่อของเขารู้ดีถึงสาเหตุของความโศกเศร้าของลูกชายและกล่าวกับเขาว่า “ลูกของ

ข้า ถึงแม้ว่าเราจะไม่สามารถที่จะทนได้ที่จะแยกจากกันเพียงชั่วขณะ แต่พอก็ไม่สามารถที่จะจุดรั้งความกล้าหาญและความกระตือรือร้นของเจ้าได้ ขอให้เจ้าเดินทางไปยังเมืองเตหะรานได้ในทันทีเถิด”

อับดุล วาฮับ เดินทางไปยังเมืองเตหะรานด้วยความสุขและความยินดี ซึ่งเป็นช่วงเวลาไม่นานหลังจากที่พระเจ้าซาร์ถูกลอบปลงพระชนม์ แต่ไม่นานที่เขาเดินทางมาถึง เขาก็ถูกจับและตีตรวนขังไว้ในคุกซียาร์ฮาลที่เขาได้พบกับพระผู้ทรงความงามอันบรมโอบาณ หลังจากนั้นไม่กี่วันผู้คุมก็นำตัวเขาไปประหารชีวิต

อับดุล วาฮับ ได้ลุกขึ้นด้วยความยินดีและ jubong ที่มีมือของพระผู้ทรงความงามอันอุดมพรกล่าวลากับบรรดาเพื่อนนักโทษและเดินไปตลอดทางสู่การสละชีวิตของเขาเพื่อศาสนา

เมื่อพ่อของอับดุล วาฮับได้ทราบข่าวดังกล่าว เขาได้ก้มลงกราบกับพื้น และแสดงความขอบคุณที่ลูกชายของเขาได้สละชีวิตในวิถีทางของพระผู้เป็นเจ้า พระผู้ทรงมหิธานุภาพ (มากาทิบ อับดุลบาฮา หน้า 407)

18

อับบาสผู้เป็นคนรับใช้ของอาจี สุเลเยมาน คาน (ผู้ซึ่งเสียสละชีวิตเพื่อศาสนาโดยถูกเผาที่บาดแผลที่ถูกแทงเป็นรูด้วยเทียนไข) เป็นผู้ยอมรับในพระบ็อบ แต่ต่อมาได้หักหลังนายของเขาโดยกล่าวหาบุคคลต่างๆ ในฐานะที่เป็นสาวกของพระบ็อบ โดยไม่ว่าเขาจะรู้จักคนเหล่านั้นหรือไม่ เพียงแต่เขากล่าวว่าเขาได้เคยเห็นใครบ้างในบ้านเจ้านายของเขา ซึ่งสำหรับคนเหล่านั้นต้องถูกปรับเป็นเงินจำนวนมากเพื่อแลกกับอิสรภาพหรือไม่กระนั้นต้องถูกนำไปประหารชีวิต

และด้วยการยื่นกรานของรัฐบาล อับบาสได้ถูกส่งไปยังคุกมืด (คุกซียาร์ฮาล) ที่ซึ่งพระบาฮาอุลลาห์ถูกจองจำหลายครั้งเพื่อเป็นพยานว่าพระองค์มีส่วนร่วมในการลอบปลงพระชนม์พระเจ้าซาร์ เขาได้รับการรับรองจากพระมารดาของพระเจ้าซาร์ว่าด้วยการกระทำดังกล่าวเขาจะได้รับการตอบแทนด้วยเครื่องอิสริยาภรณ์และได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้ไว้วางใจส่วนพระองค์

อับบาสได้ถูกนำไปยังคุกมืดหลายครั้ง และเมื่อใดก็ตามที่เขาถูกพาไปพบกับพระผู้ทรงความงามอันอุดมพร เขาทำได้เพียงแต่เอามือขยี้ตาและเหลือบมองพระบาฮาอุลลาห์และสาบานได้ว่าเขาไม่เคยเห็นบุคคลผู้นี้มาก่อน (นาบิลอีอาซิม หน้า 464-5)

วันหนึ่ง ทหารในนามของพระเจ้าซาร์ ได้นำเอาเนื้อลูกแกะคาบมาหนึ่งถาดมาให้กับนักโทษที่ถูกจองจำอยู่ในคุกซียาร์ซาลที่พระบาฮาอุลลาห์ถูกคุมขังอยู่ สหายของพระบาฮาอุลลาห์ทุกคนรอเพื่อขออนุญาตพระบาฮาอุลลาห์ในการขอรับส่วนแบ่งของแต่ละคน แต่แทนที่พระบาฮาอุลลาห์จะแบ่งเนื้อแกะให้กับแต่ละคน พระองค์กลับคืนเนื้อแกะนั้นให้กับทหารนำกลับไป ซึ่งทุกคนก็ยอมรับในการตัดสินใจของพระองค์ เพื่อไม่ยอมแลกกับความลำบากใจในการรับเอาเนื้อแกะนั้นมา มีเพียงมีซาร์ฮุสเซนเท่านั้นที่แสดงความต้องการที่อยากจะได้เนื้อแกะคาบถาดนั้น (นาบิลอีอาซัม หน้า 462)

พระอับดุลบาฮาได้เล่าเรื่องของพระองค์ในวัยเด็กไว้ว่า

“ครั้งหนึ่งระหว่างที่พระบาฮาอุลลาห์ถูกจองจำอยู่ในคุกซียาร์ซาล พระอับดุลบาฮาพยายามที่จะยืนยันเพื่อที่จะไปพบกับพระบาฮาอุลลาห์ ซึ่งในที่สุดพระองค์ได้ถูกพาไปที่คุกซียาร์ซาลโดยมีคนรับใช้คนหนึ่งตามไปด้วย ภายหลังจากที่ทหารยามได้นำทางไปยังบริเวณที่จองจำพระบาฮาอุลลาห์ คนรับใช้ก็อุ้มพระอับดุลบาฮาไว้บนบ่า ซึ่งสิ่งที่พระองค์เห็นเบื้องหน้าเป็นทางเดินลาดลงไปยังบริเวณที่มีดซึ่งพระองค์เริ่มมองเห็นบันไดตอลงไปจากประตูบานเล็ก ๆ แต่ก่อนหน้าที่พระอับดุลบาฮาจะมองเห็นสิ่งที่อยู่ในที่มีดดังกล่าว ในขณะที่อยู่บริเวณตรงกลางบันไดนั่นเอง เสียงของพระบาฮาอุลลาห์ก็ดังขึ้นและกล่าวขึ้นว่า “อย่านำเขาเข้ามา” ดังนั้นพระอับดุลบาฮาและคนรับใช้จึงกลับขึ้นไปรอพระบาฮาอุลลาห์บริเวณสนามด้านบน และทันใดที่พระบาฮาอุลลาห์ถูกนำตัวขึ้นมาภาพที่ปรากฏคือพระบาฮาอุลลาห์ทรงถูกล่ามด้วยโซ่ไว้กับนักโทษคนอื่น และด้วยน้ำหนักของโซ่ทำให้พระบาฮาอุลลาห์ไม่สามารถเคลื่อนไหวพระองค์เองได้ ซึ่งสำหรับพระอับดุลบาฮาแล้วสิ่งนี้ทำให้พระองค์เจ็บปวดเป็นอย่างยิ่ง (ซารคานี เล่มที่ 2 หน้า 206)

จากความทรงจำของบาฮีเยห์คานุม ได้เล่าว่า

“ในระยะเวลาระหว่างการจองจำของพระบาฮาอุลลาห์ในคุกซียาร์ซาลได้ทำให้พระบาฮาอุลลาห์ป่วยหนัก และทำให้พระองค์ไม่สามารถเสวยอาหารแข็งได้ ภรรยาของพระบาฮาอุลลาห์เสียใจเป็นอย่างยิ่งจากสิ่งที่เกิดขึ้นดังกล่าว และระหว่างการเดินทางอันยากลำบากไปยังเมืองแบกแดด ภายหลังจากที่พระบาฮาอุลลาห์ได้รับการปล่อยตัว วันหนึ่งภรรยาของพระบาฮาอุลลาห์สามารถหาแป้งทำขนมได้มาเล็กน้อย และใน

คืนนั้นเธอได้ทำขนมหวานให้กับพระบาฮาอุลลาห์ แต่ในความมืดเธอใส่เกลือลงไป ขนมแทนที่จะเป็นน้ำตาล ซึ่งทำให้ขนมดังกล่าวไม่สามารถทานได้ (Bloom field, หน้า 46-9)

30

ในระหว่างที่พระบาฮาอุลลาห์พำนักอยู่ในกรุงแบกแดด เซค อับดุลฮุสเซนนี่ อี ทีร์รานี (ผู้ซึ่งเป็นศัตรูผู้ขาดขันติของพระบาฮาอุลลาห์ซึ่งถูกว่าจ้างจากพระเจ้าซาลีในการควบคุมดูแลพระสฎูปศักดิ์สิทธิ์) ได้ปลุกระดมหลายคนในการลอบปลงพระชนม์พระบาฮาอุลลาห์ ซึ่งหนึ่งในนั้นคือชาวตุรกีชื่อริดา ซึ่งวันหนึ่งได้ช่มยืนดักพระผู้ทรงความงามอันอุดมพรโดยมีอาวุธในมือ แต่ทันทีที่ดาของเขาได้มองเห็นพระบาฮาอุลลาห์ เขากลับเกิดอาการงงวยจนกระทั่งปืนที่เขาถืออยู่หลุดออกจากมือและเขาไม่สามารถที่จะเคลื่อนไหวได้ ซึ่งหลังจากนั้นพระบาฮาอุลลาห์ได้กล่าวขึ้นกับน้องชายของพระองค์ อาเคย์ อี คาลิม ว่า “คืนปืนให้กับเขา และชี้ทางกลับบ้านให้เขา” ซึ่งดูเหมือนว่าชายผู้นั้นจะไม่สามารถจำทางที่จะกลับบ้านของเขาได้ (นาบิล)

43

ในเมืองซีราสซึ่งตั้งอยู่ระหว่างทางจากกรุงแบกแดดไปยังเมืองคอนสแตนติโนเปิ้ล เซคผู้หนึ่งที่มีความเชี่ยวชาญในภาษาเปอร์เซียและเป็นผู้นำของบรรดานักบวช ได้กล่าวบทกลอนบางบทจากบทกลอนมาทานาวี (แต่งโดยกวีนักบวชผู้โด่งดังชื่อว่า จาลาลิ ดิน อีรูมี) ในขณะที่มีพระบาฮาอุลลาห์อยู่ด้วย เมื่อพระผู้ทรงความงามอันอุดมพรได้เห็นความสนใจของเขาในบทกวีนี้พระองค์จึงได้กล่าวบทกวีดังกล่าวมากกว่า 60 วรรค ซึ่งถึงแม้พระองค์จะไม่เคยเห็นหนังสือ มาทานาวี หรือพระองค์ก็ไม่เคยมีหนังสือเล่มนี้ ซึ่งจากการที่ได้สัมผัสกับความกรุณาจากพระบาฮาอุลลาห์ เซคได้เดินทางกลับด้วยความปีติอย่างเป็นที่สุด